

INHOUD

	blz.
<i>J. W. F. Werumeus Buning, Jacob de bijter . . . . .</i>	3
<i>A. J. Onstenk, Aan een wereld verloren in schuld . . . . .</i>	25
<i>Jan H. de Groot, Kerstrijm . . . . .</i>	35
(Uit: „Een bos boterblommen”)	
<i>A. K. Straatsma, Liet hij zijn sleutel vallen? . . . . .</i>	37
<i>Ad den Besten, Stille vaste ster . . . . .</i>	43
(Uit: „Het nieuwe kerklicd” - Bosch & Keuning)	
<i>Wilma, In de Kerstnacht . . . . .</i>	45
<i>Muus Jacobse, De vlucht naar Egypte . . . . .</i>	54
(G. F. Callenbach, Nijkerk)	
<i>Co van der Steen-Pijpers, Gods postbode . . . . .</i>	55
<i>Elisabeth Wijnands, Kom met uw echo door 't heelal . . . . .</i>	61
<i>M. A. M. Renes-Boldingh, Een late Kerst . . . . .</i>	63
<i>J. M. van Walsum-Quispel, Engeltje van God . . . . .</i>	72
<i>C.E.Pothast-Gimberg, De klokken van meester IJsbrand . . . . .</i>	92
<i>W. Laatsman, De glimlach van God . . . . .</i>	102
<i>Chr. Pieters, Toen werd het stil . . . . .</i>	109
(Uit: „De Koppeling”)	
<i>J. W. Ooms, Het feest van Davids handen . . . . .</i>	111
<i>Marijke van Raephorst, Kerstmis op de Bremberg . . . . .</i>	120
<i>Max Treu, Het lied dat Bach wèl wilde spelen . . . . .</i>	130
<i>Jeannette van Luipen-Bronwasser, Wij zijn nooit alleen . . . . .</i>	141
<i>Willem A. Mayer, Een kerstnacht bij de Maneblusser . . . . .</i>	151

STILLE VASTE STER

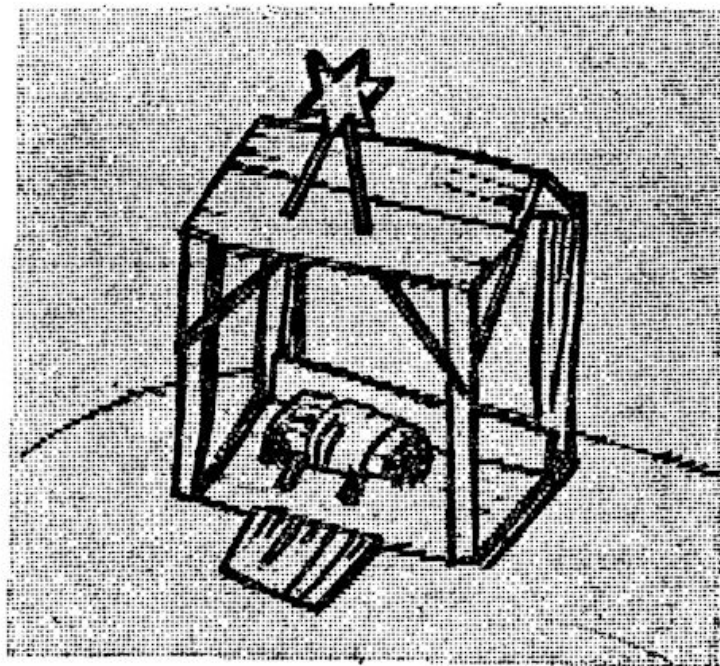
Gij, die alle sterren houdt
in uw hand gevangen,
Here God, hoe duizendvoud
wekt Gij ons verlangen.
Ach, ons hart
is verward, —
leer het op uw lichte
hoge Rijk zich richten.

Want de lichten die wij zelf
aan de hemel stelden,
glinstrend in het zwartgewelf,
sterren, ongetelde, —
al hun glans
dooft nochtans;
dan is heel ons leven
door de nacht omgeven.

God, is dan wat U verliet
uit uw hand gevallen;
mist Gij onze wereld niet
bij Uw duizendtallen?
Blijf niet ver,
doe één ster
in de nacht ons gloren,
of wij zijn verloren!

Christus, stille, vaste ster,
o gij licht der lichten,
waarnaar wij van her en der
onze schreden richten, —
geef ons moed;
't is ons goed,
u te zien, Getrouwe,
uw hoog Rijk t'aanschouwen.

Ad den Besten

Wilma

IN DE KERSTNACHT

Architect Van Wierden zit voor zijn schrijftafel en schuift enigszins wrevelig zijn papieren van zich af.

Op de heilige avond werk je niet, zei zijn vader altijd en daaraan moet hij nu voortdurend denken met duizend dingen, die hij als kind beleefd heeft in het dorp waar zijn vader predikant was.

Eigenlijk had hij liever doorgewerkt. 't Was razend druk! De bouwvakarbeiders konden aan de gang blijven, omdat het winterweer tot nu toe buitengewoon zacht was. Maar vanavond is er iets dat hem dwingt tot luisteren naar de stemmen uit het verleden, want naar de kerstnachtdienst gaat hij niet meer, na het heengaan van zijn vrouw, vandaag juist tien jaar geleden. Hij draait het licht uit en kijkt naar buiten, naar zijn nieuwe wijk met de hoge flatgebouwen en de brede straten. Het is een gewirwar van lichtpunten: gele en rode voor- en achterlichten, groene en rode reclame-verlichting, de straatlantaarns en het uitstromend schijnsel van de helverlichte winkelruiten en woonhuizen. Langs dit nieuwaangebouwde stadsdeel loopt de grote verkeersweg met het nooit zwijgend gedender en gedreun van voorbijschietende auto's. Maar zelfs hier wordt het al druk. Hij denkt aan de prachtige weilanden die opgeofferd moesten worden, aan de schilderachtige boerderijtjes, de landwegen die de akkers doorkruisten. Alles moest weg! Alleen het landhuis met het kleine park rondom heeft hij kunnen sparen. Een mooi, oud gebouw, waarvan hij de bovenkamers bewoont met de huishoudster, een boerenvrouw, een weduwe, wier huis ook weg moest vallen. Ze was niet te bewegen geweest de nieuwe woning die haar was toegewezen, te betrekken. Ze wilde de plek waar ze was geboren en getogen niet verlaten. Nu verzorgde ze zijn huishouding. Beneden woonde de conciërge met zijn vrouw.